

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Απρίλιος 2016
Έτος 43ο
άρ. φύλ. 690

Γραφεία:
Ζήνωνος 3
104-31 Αθήνα
τηλ.
210 5230 948

“*Ἴνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν*”

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἐπίκαιρες ἐκδηλώσεις

Αἴθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Θεολογική καὶ Κοινωνική ἀνάλυση τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου

Σάββατο 9 Ἀπριλίου, ὥρα 7:00 μ.μ.,
ὁμιλητὴς ὁ θεολόγος – κοινωνιολόγος
κ. Β. Τσούπρας.

Ἑορταστική Συνεστίαση

Κυριακή τῶν Βαΐων 24 Ἀπριλίου καὶ ὥρα 13:30 μ.μ.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 42 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τῆς ἐφημερίδος «Ἐπάλξεις» καὶ ἐν ὄψει τῆς Μ. Ἑβδομάδος θὰ πραγματοποιηθῆ ἐπετειακὴ ἐκδήλωση.

Ἡ ἐπίκαιρη ὁμιλία τοῦ ὑπευθύνου μας κ. Β. Τσούπρας, οἱ κατασκευαστικὸι ὕμνοι καὶ τὸ σπιτικὸ φαγητὸ μὲ ψαρικά καὶ ἄλλα ἐδέσματα καὶ κεράσματα θὰ μᾶς ἐμψυχώσουν καὶ θὰ μᾶς προετοιμάσουν νὰ εἰσέλθουμε μὲ σεβασμὸ στὴν Μ. Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ νὰ χαροῦμε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου μας, ποὺ σημαίνει τὴν Ἀνάστασιν ὅλων μας. Ἐτσι, ἐνισχυμένοι θὰ συνεχίσουμε τὸ πολιτιστικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργον τῶν Ἐπάλξεων γιὰ τὸ καλὸ ὅλων.

Παρακολούθηση τῶν Χαιρετισμῶν

Τὴν Παρασκευὴ 15 Ἀπριλίου θὰ πραγματοποιηθῆ προσκύνημα σὲ μονὲς τῆς Μεγαρίδος μὲ κατάληξιν στὴν Ἱ. Μ. Ἰωάννου Μακρυνοῦ (πλησίον Ἀλεποχωρίου) γιὰ τὴν συμμετοχὴ στὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου.

Πληροφορίες καὶ δηλώσεις συμμετοχῆς γιὰ τὴν συνεστίαση καὶ γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ προσκύνημα στὰ τηλέφωνα: 210 5230948, 6987 353063.

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμοιοίας γίνονται:

Κάθε Σάββατο 7:00 μ.μ. συζήτηση γιὰ νέους, 7:30 μ.μ. πρόβα χορωδίας.

Κάθε Κυριακὴ στὶς 4:30 μ.μ. πρόγραμμα γιὰ ἄτομα μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες. Τὶς Κυριακὲς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς δὲν θὰ γίνονται ὁμιλίαι, τὰ λοιπὰ ὅμως προγράμματα θὰ συνεχιστοῦν μέχρι τὴν Μεγάλῃ Τετάρτῃ καὶ θὰ ξαναρχίσουν τὴν Τετάρτῃ τῆς Διακαινισίμου.

Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, μουσικῆς καὶ ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομὲς.

Πληροφορίες: Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις», τηλ: 210 52 30948, 6987 353063.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίαι καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται στὴν αἴθουσάν των «Μαρία ἢ Μαγδαληνή», Ἀναγεννήσεως 19 (πλησίον Ἁγ. Σπυρίδωνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερὰ Παράκληση κάθε Τρίτῃ βραδύ καὶ ὥρα 7.00 μ.μ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν τὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειάν των.

Πληροφορίες: Μαγδαληνὴ Κόκορη, Ἱατρός-Θεολόγος, στὸ τηλέφωνο: 210-59 82.573.

Ὁ Σταυρὸς ἀνασταίνει

Πολλὰ τὰ δεινὰ, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ποὺ βασανίζουν τὸ ἀνθρώπινο γένος. Πολλοὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ διατρέχομε ὅλοι γιὰ αἰῶνες τώρα. Κίνδυνοι ἀπὸ τὰ ἀκραία φυσικὰ φαινόμενα, ἀπὸ ληστές, ἀπὸ ἐπιδρομὲς ἀλλοφύλων, ἀπὸ προσβολὲς ὁμοφύλων, ἀπὸ ἀρρώστειες, ἀπὸ ἀγρία θηρία, ἀπὸ ἀνέχεια, ἀπὸ δυσμενεῖς συμπτώσεις καὶ περιπέτειες.

Ὅλους, ὅμως, αὐτοὺς τοὺς κινδύνους προσπαθεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ καὶ μάλιστα νὰ τοὺς ἐλαττώσῃ μὲ τὴν μακραίωνη πείρα του καὶ μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ του ἐπιτεύγματα. Ἐντυπωσιακὰ, ἄλλωστε, εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπιστημονικῶν του ἐρευνῶν γιὰ δαμασμὸ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως πρὸς ἐξάλειψιν πολλῶν ἀσθενειῶν, καὶ μάλιστα θα-

νατηφόρων, καὶ πρὸς βελτίωση τῶν συνθηκῶν τοῦ καθημερινοῦ βίου.

Ἐναν μόνον κίνδυνον καὶ ἐχθρὸ δὲν μπορέσαμε ἀκόμη νὰ δαμάσουμε, τὸν θάνατον. Κοινὸ δυστυχῶς εἶναι τὸ τέλος τῶν ἀνθρώπων, φτωχῶν καὶ πλουσίων, δυνατῶν καὶ ἀδυνάτων, ἐνδόξων καὶ ἀφανῶν, λευκῶν καὶ ἐγχρωμῶν. Ναί, ὁ θάνατος, ποὺ νικᾷ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, ἀπλοὺς καὶ διάσημους, νέους καὶ γέροντες. Μπροστὰ του στεκόμαστε ὅλοι ἀδύναμοι. Γνωστὴ, ἄλλωστε, εἶναι ἡ φράση ἑνὸς «κροίσου» τοῦ πλοῦτου, μόλις ἔχασε τὸν μονάκριβον γιό του: «Δίνω ὅλα μου τὰ πλοῦτη σὲ ὅποιον φέρει πίσω τὸ παιδί μου». Δυστυχῶς, ὅμως, καὶ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου δὲν συγκινοῦν τὸν θάνατον.

συνέχεια στή σελ. 2

Ακοοαβα! Σημαίνει «Καλῶς ἦρθες»

Με τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Θεοδώρου, ἐφτάσα στις 13 Ἰανουαρίου, στὴν πρωτεύουσα τῆς Γκάνας καὶ ἐδρα τῆς νέας μου Μητρόπολης μετὰ ἀπὸ μεγάλο ταξίδι, ποὺ ξεκίνησα ἀπὸ τὴν Αθήνα γιὰ νὰ φτάσω στις δυτικοαφρικανικὲς ακτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Φεύγοντας ἀπὸ μὴ παγωμένη Αθήνα καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ αεροπλάνο, σε υποδέχεται μὴ μεσημεριανὴ ζέση 33°C καὶ υγρασία 90% καὶ ἀμέσως καταλαβαίνεις πὼς εἶσαι κάπου ἄλλου.

Με τὴν πρώτη σου ἐπαφὴ με τοὺς ἀνθρώπους ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι εἶναι ἀξιοπρεπεῖς καὶ εἰρηνικοὶ ἀπὸ τὴ φύση τους, κάτι ποὺ το βλέπεις καὶ στο βλέμμα τους. Ἀγαποῦν τοὺς ξένους καὶ ἡ πρώτη τους κουβέντα εἶναι Ακοοαβα! Καλῶς ἦρθες! Παντοῦ ἀνθρώποι

ποὺ ἐργάζονται. Δὲν παρατήρησα κανένα ζητιάνο στα φανάρια, στις διασταυρώσεις τῶν δρόμων, πουθενά. Κάτι ποὺ ἐπιβεβαίωσα καὶ τις ἐπόμενες ἡμέρες. Ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωὶ ὅλοι τρέχουν γιὰ τὴ δουλειά, ἴσως γι' αὐτὸ χαρακτηρίζεται ὡς μὴ ἀπό τις πτωχεύουσες ἀναπτυσσόμενες χώρες τῆς Ἀφρικῆς.

Φθάνοντας στο ἱεραποστολικὸ μας κέντρο οὐδὲν εἶναι καὶ ἡ Μητρόπολις καὶ ὁ καθεδρικός ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως, ἀμέσως διαπιστώνω πὼς ἔχουν προηγηθεῖ πρὸ ἐμοῦ ἀνθρώποι ποὺ ἔχουν ἐργαστεῖ πολὺ ἐδῶ καὶ βρίσκω ἐγὼ αὐτὴ τὴν οργανωμένη μονάδα ἱεραποστολῆς. Ἀκολουθεῖ ἡ προσκύνηση στο ναὸ καὶ μὴ μικρὴ ξενάγηση στο χώρο καὶ ἡ τακτοποίηση μου στο χώρο τῆς μητρόπολης, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη ὄψη

συνέχεια στή σελ. 3

«Οἱ ἀγῶνες τῶν Θεολόγων τότε καὶ σήμερα»

Σάββατο 16 Ἀπριλίου στὶς 6:00 μ.μ., Αἴθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ. Ὁμόνοια

Προσκαλοῦνται οἱ συνδρομητὲς, ἀναγνώστες καὶ φίλοι τῶν Ἐπάλξεων, ὅπως καὶ οἱ θεολόγοι καθηγητὲς καὶ ἀπόφοιτοι τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στὴν ἐκδήλωση γιὰ τὴν ἐπέτειον τῶν Φοιτητικῶν Θεολογικῶν Ἀγῶνων τοῦ 1962, ποὺ ἐπηρέασαν δραστικὰ τὴν ἑλληνικὴ ἐκπαιδευτικὴ κατάστασιν στὴν ἐποχὴ τους καὶ ὑπῆρξαν τὸ προοίμιον τῶν κοινωνικῶν ἀγῶνων τοῦ 114.

Ἐχουν κληθεῖ ὁμιλητὲς ἀπὸ τὴν γενιά τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1962, ἀπὸ τὴν Πανελλήνια Ἐνωση Θεολόγων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν σύγχρονη μαχόμενη θεολογικὴ διανόηση.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία

Ὁρθόδοξος χριστιανισμὸς διδάσκει ὅτι, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος ἀπὸ τὸν Πανάγαθο Δημιουργὸ μὲ χοικὸ σῶμα καὶ πνευματικὴ ψυχὴ (πνοὴ ζωῆς), δημιουργήθηκε μὲ τὴν δυνατότητα νὰ μείνῃ ἀθάνατος «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ» (Γέν. α' 26)· γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ ὅμως αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος, ὡφείλει μαζὶ μὲ τὴν ὑλικὴ νὰ ἔχῃ καὶ πνευματικὴ τροφοδοσία, νὰ ἔχῃ, δηλαδή, διὰ τῆς πίστεως, τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ἀγάπης ἀδιάλειπτη ἐπικοινωνία μὲ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, μὲ τὸν Πανάγαθο δηλαδή Ζωοδότῃ Θεό. Ἐτσι, θὰ ἐξασφαλιζόταν τὸ ζῆν, τὸ εὖ ζῆν, τὸ

συνέχεια στή σελ. 3

Ἐθνικὲς ἐκκλησίες, Ἐθνικισμοὶ καὶ Σχίσματα

Γεωργίου Β. Τσούπρα,
Δρ Θεολογίας-Εκπαιδευτικοῦ

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἐπί γῆς ὁρατὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου μέλη εἶναι ὅλοι οἱ βαπτισμένοι στο ὄνομα Του χριστιανοί. Στὴ νέα αὐτὴ πραγματικότητα «οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλληνι, οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θήλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,28). Οἱ Χριστιανοί, ἀνεξαρτήτως γλώσσας, φυλῆς, χρώματος, προηγούμενης πίστεως, κοινω-

συνέχεια στή σελ. 4

Ὁ Σταυρὸς ἀνασταίνει

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

Κι ὅμως ὁ θάνατος θὰ μπορούσε νὰ εἶχε νικηθῆ, θὰ μπορούσε μάλιστα νὰ μὴν συμβῆ καθόλου, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι εἶχαμε ἀκολουθήσει τὴν εὐλογία «αὐξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι», πού ἔδωσε ὁ Δημιουργὸς στοὺς πρωτοπλάστους: «Αὐξάνεσθαι» μὲ πίστη καὶ ὑπακοή πρὸς τὰ πάνω, κατὰ Θεόν, καὶ «πληθύνεσθαι» μὲ εἰρήνη, ἀγάπη καὶ ἀλληλοβοήθεια πρὸς τὰ πλάγια, πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, νὰ ζῆτε δηλαδὴ καὶ νὰ πολιτεύεσθε ἀκολουθοῦντες τὴν σταυροαναστάσιμη πορεία.

Γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ δὲ ὁ Δημιουργὸς μᾶς ὅτι ἡ ζωὴ μας πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ζωντανὸς καὶ ἐνεργητικὸς σταυρὸς, ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο σὲ σχῆμα σταυροῦ, ἀφοῦ, ὅταν ἤμαστε ὀρθιοὶ καὶ ἀπλώνουμε τὰ χέρια, σχηματίζομε ἕναν σταυρὸ, γεγονός πού συμβολίζει τὴν στάση καὶ δράση μας ἔναντι τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τῶν συνδημιουργημάτων.

Ἔτσι, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος παρέμενε ζωντανὸς καὶ ἐνεργητικὸς σταυρὸς, ἐὰν δηλαδὴ τὰ πόδια μας πατοῦσαν στὴν γῆ ἀλλὰ ὁ νοῦς μας ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα μας καὶ ἐὰν τὰ χέρια μας ἀπλώνονταν, γιὰ νὰ ἀγκαλιάσουν ὅλους τοὺς συνανθρώπους μας, τότε οὔτε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, οὔτε τ' ἄγρια θηρία, οὔτε ληστές, οὔτε ἀλλόφυλοι, οὔτε ἀρρώστιες, οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ μᾶς ἐπλητταν, γιατί ἡ θεία ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού θὰ διατηροῦταν ζωντανὴ μέσα μας, θὰ ἐδιώχνε ὅλα αὐτὰ τὰ κακά.

Ἡ σταυροαναστάσιμη ζωὴ καὶ πολιτεία εἶναι ἀποτρεπτικὴ τοῦ κακοῦ καὶ προτρεπτικὴ καὶ ποιητικὴ τοῦ ἀγαθοῦ, γιατί διατηρεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀναστημένο (ἄνω στημένο) καὶ ἀνοικτὸ σὲ κάθε καλὸ. Ὁ σταυρὸς, λοιπόν, ὁ ζωντανὸς σταυρὸς, εἶναι ἡ ἀνάστασή μας. Γι' αὐτὸ, ἀκριβῶς, φρίττει γὰρ καὶ τρέμει ὁ ἀντίδικος καὶ μισεῖ τὸν ἄνθρωπο – σταυρὸ καὶ μάλιστα τὸν μάχεται καὶ ἀπλώνει ὅλες του τὶς παγίδες, γιὰ νὰ μᾶς ἀνακόψῃ αὐτὴν τὴν ἀναστάσιμη πορεία καὶ νὰ μᾶς καταστήσῃ τρωτοὺς σὲ ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ ἰδίως στὸν θάνατο.

Δυστυχῶς, ὁ ἀντίδικος, μὲ τὴν ἀπροσεξία τῶν πρωτοπλάστων, μὲ τὴν παρακοὴ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας καὶ μὲ τὸ μῖσος τοῦ ἀδελφοκτόνου Κάιν, κατάφερε νὰ διαλύσῃ τὸν ζῶντα καὶ ἄτρωτο σταυρὸ, μὲ τὰ γνωστὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα, τὴν φτώχεια, τὴν ἀρρώστιες, τὸν θάνατο. Αἰῶνες καὶ αἰῶνες ζοῦσε ὁ ἄνθρωπος ὑπόδουλος σ' ὅλες αὐτὲς τὶς συμφορὲς καὶ πρὸ παντὸς στὸν θάνατο ἐν ἀναμονὴ τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ τῆς σωτηρίας.

Ἡ μέρα τοῦ λυτρωμοῦ ἀργοῦσε νὰ ἴρθῃ, γιατί ἡ ἀνυπακοή, ἡ φιλοδοξία, ἡ φιληδονία, ἡ φιλαργυρία καὶ γενικῶς ὁ ἀτομικισμὸς δὲν ἄφηναν τοὺς ἀνθρώπους νὰ λειτουργήσουν ὡς ζῶντες σταυροὶ ἀλλὰ τοὺς ὑποχρέωναν νὰ δροῦν ὡς ἐρπετὰ καὶ θηρία. Ἡ ἀγάπη, ὅμως,

τοῦ ἀγαθοῦ Δημιουργοῦ ἔβαλε τέλος στὴν μακρῶν περιπλάνηση καὶ ἔφερε τὴν ἀναμενόμενη σωτηρία, ἀφ' οὗ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς – Λόγος ὄχι ἀπλῶς ἐγίνε σάρκα ἀλλὰ καὶ ὡς ζῶν Σταυρὸς ἀνέστη καὶ συνανέστησε τὸν «Ἀδὰμ παγγενῆ», δηλ. ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Γι' αὐτὸ, οἱ Ἄγγελοι ἔψαλλαν κατὰ τὴν Θεία Γέννησή Του τὸν σταυρῶσιμο ὕμνο: «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*», ὁ ἴδιος δὲ συνώψισε τὴν θεία διδασκαλία Του μὲ τὴν σταυροειδῆ φράση: «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν*». Μάλιστα δὲ μὲ τὸ «*πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω ἀλλὰ ὡς σύ*» καὶ μὲ τὸ «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς*» ἐφήρμοσε πρῶτος τὴν σταυρῶσιμο διδασκαλία καὶ ὡς ζῶν Ἀγαπὸσταυρὸς ἐνίκησε τὸν θάνατο καὶ «*ἐχαρίσατο ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν*». Ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι πλέον, μὲ τὸ στόμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, μπορούμε νὰ κραυγάζουμε: «*Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ σὺ καταβέβλησαι*».

Δόξα, τιμὴ καὶ ἄπειρες εὐχαριστίες πρέπει συνεχῶς νὰ ἀναπέμπωμε στὸν Σωτῆρα Χριστὸ – Σταυρὸ, πού πάνω στὸν ξύλινο σταυρὸ ἄπλωσε τὰ χέρια Του, γιὰ νὰ μᾶς ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀναστήσῃ. Ἔτσι, πλέον ὁ αἰώνιος ζῶν καὶ ἐν ἀγάπῃ δρῶν Χριστὸς – Σταυρὸς ζωοποιεῖ καὶ ἀνασταίνει κάθε ἄνθρωπο, πού μὲ τὴν ὀρθόδοξη πλέον πίστη καὶ τὸν ἀγῶνα γιὰ σταυροαναστάσιμη ζωὴ καὶ πολιτεία προσπαθεῖ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς σωζόμενος καὶ ζῶν σταυρὸς.

Ἀφ' οὗ, λοιπόν, γνωρίζομε ὅτι ἡ ἀνάσταση συντελεῖται μὲ τὸν σταυρὸ, ὀφείλομε ὅλοι νὰ βιώνωμε, τούλάχιστον νὰ προσπαθοῦμε, τὴν σταυροαναστάσιμη ζωὴ καὶ πολιτεία, θανατώνοντες καθημερινῶς, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, κάθε φιληδονία, φιλόδοξη, φιλαργυρία καὶ πρὸ παντὸς κάθε φίλαυτη διδασκαλία καὶ πράξη, πού ἐμποδίζει καὶ διαλύει τὴν σταυροαναστάσιμη πορεία καὶ κάθε φορὰ μᾶς ὀδηγεῖ σὲ ἐπώδυνες καὶ καταστρεπτικὲς περιπέτειες, ὅπως αὐτὴν πού διανύομε στὶς μέρες μας. Ποτὲ οἱ ἄχριστοι κερδοσκόποι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς σφίγγουν τὴν θηλιά στὸ λαιμὸ μας, ἐὰν δὲν ἐκλέγαμε ἀχρηστους πολιτικούς καὶ δὲν ζοῦσαμε καὶ ἐμεῖς ὡς λαὸς μὲ ἀντίσταυρη καὶ καταναλωτικὴ πολιτεία.

Ἄς προσπαθήσωμε, λοιπόν, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, νὰ βιώνωμε, ὅσο μᾶς εἶναι δυνατόν, τὴν σταυροαναστάσιμη ζωὴ καὶ πολιτεία, πού πρῶτος ἐβίωσε ὁ Σωτῆρας μας, ὥστε, μὲ τὴν χάρη καὶ τὴν βοήθειά Του, καὶ τὴν σημερινὴ ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλη λαίλαπα νὰ ἀντιμετωπίζομε καὶ τὴν αἰώνια ζωὴ νὰ κερδίσωμε.

Καὶ ἄς μὴν ξεχνᾶμε ποτὲ ὅτι ὁ Χριστὸς – Σταυρὸς ἀνασταίνει καὶ ὅτι ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλε. Καλὴ Ἀνάσταση!

Β. Τσούπρας

Ἀπὸ τὸν Τάνταλο στοὺς γονεῖς μου

τοῦ Κων/νου Γανωτῆ, φιλολόγου –συγγραφέως

Ἀτρέας καὶ Θυέστης

Οἱ δυὸ περιώνυμοι γιοὶ τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρέας καὶ ὁ Θυέστης, καταραμένοι ἀπ' τὸν πατέρα τους γιὰ τὸν φόνο τοῦ Χρυσίππου καὶ γι' αὐτὸ ἐξορισμένοι στὴν Τριφυλία, μπλέχτηκαν σὲ δόλους μεταξύ τους γιὰ τὴν ἐξουσία. Ἡ γυναίκα τοῦ Ἀτρέα, ἡ Αερόπη, πού εἶχε κρυφές σχέσεις μὲ τὸν Θυέστη, ἔδωσε σ' αὐτὸν τὴ χρυσὴ προβιά, πού θὰ καθόριζε τὸν ἀρχηγό. Ὑστερα, ὁ Δίας βοήθησε τὸν Ἀτρέα νὰ τὴν ξαναπάρῃ καὶ καθὼς ἔμαθε ὁ Ἀτρέας τὶς κρυφές σχέσεις τῆς Αερόπης μὲ τὸν Θυέστη, τὸν καταδίωξε. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ὅμως προσποιήθηκε ὅτι ἤθελε νὰ συμφιλιωθοῦν, τὸν κάλεσε σὲ δεῖπνο καὶ στὸ δεῖπνο τοῦ παρέθεσε τὰ παιδιά του, πού τὰ εἶχε σφάζει καὶ τὰ εἶχε μαγειρέψει καὶ, ἀφοῦ ἔφαγε, τοῦ ἔδειξε τὰ κεφάλια τους. Ὁ Θυέστης φεύγει συφοριασμένος, περιπλανιέται σὲ βοριώτερα μέρη γιὰ χρόνια καὶ μὲ μιὰ αἰμομιξία μὲ τὴν κόρη τοῦ Πέλοπος ἀποκτᾶ ἕναν γιό, τὸν Αἰγισθο.

Ἔτσι στήνεται τὸ σκηνικὸ γιὰ τὴν ἱστορία τῶν παιδιῶν τοῦ Ἀτρέα, τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ τοῦ Μενέλαου.

Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος

Κουβαλᾶνε καὶ αὐτὰ τὴν κατάρα τῆς γενιᾶς τους καὶ ὁ μὲν Μενέλαος χάνει τὴν γυναίκα του, τὴν ὡραία Ἑλένη, καὶ κάνει δεκαεφτά χρόνια, γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρῃ στὰ χέρια του, ἐνῶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀρπάξει τὴν ἀδερφή της, τὴν Αντιγόνη, ἀπ' τὸν ἄντρα της καὶ τῆς σκοτώνει τὸ παιδί, πού κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Ὑστερα, γιὰ νὰ μὴν στερηθῆ τὴν ἀρχιστρατηγία τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου, σφάζει τὴν κόρη τους, τὴν Ἴφιγένεια, παρὰ τὶς προειδοποιήσεις τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, θὰ ἀναρωτιόταν κανεὶς μὲ τὸ σκεπτικὸ τῆς Κλυταιμνήστρας: «*πῶς νομίζεις πῶς θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσης ἀπὸ τὸν πόλεμο*»; Καὶ πράγματι, μόλις ἔφυγε ὁ Ἀγαμέμνων, μπάζει στὸ σπῆτι τὸν Αἰγισθο, τὸν καρπὸ τῆς αἰμομιξίας τοῦ μισητοῦ Θυέστη, καὶ ὅταν γύρισε μετὰ ἀπὸ δέκα χρόνια στὸ σπῆτι τοῦ ὁ Ἀγαμέμνων, ἡ Κλυταιμνήστρα μὲ τὸν Αἰγισθο τὸν ἔσφαξαν σὰν μοσχάρι.

Ὁρέστης

Πέρασαν κάμποσα χρόνια καταραμένης ζωῆς (ἡ κόρη τῆς Ἡλέκτρα τὴν καταριόταν ἀδιάκοπα) καὶ ὅταν μεγάλωσε ὁ γιὸς της, ὁ Ὁρέστης, πού εἶχε γλυτώσει καὶ εἶχε φυγαδευτεῖ, γύρισε ἄγνωστος στὸ παλάτι καὶ σκότωσε τὴ μάνα του καὶ τὸν Αἰγισθο. Τὴν ἐντολὴ γιὰ τὴ μητροκτονία τὴν πήρε ὁ Ὁρέστης ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα μὲ τὸ χρησμὸ τοῦ μαντείου καὶ ὅταν τὴν κρίσιμη στιγμή δίσταξε τὸ παιδί μπροστὰ στὴ μάνα του, πού τὸν παρακαλοῦσε, τὸν ἐνθάρρυνε ὁ συνοδὸς τοῦ Πυλάδης, θυμίζοντάς του τὸν χρησμὸ.

Ἐδῶ, κλείνει ἡ διαδοχὴ τῶν καταραμένων γενεῶν ἀπὸ τὸν Τάνταλο καὶ κάτω, γενεῶν πού ἀποτελέσαν τὸν κορμὸ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας. Στὸ ἔξης, ἡ ἱστορία συνεχίζεται μὲ τὰ παιδιά τους, πού εἶναι τὰ θύματά τους.

(συνεχίζεται)

Θεολογικὸ Συνέδριο στὴν Ἱ.Μ. Ἡλείας

Στις **5 καὶ 6 Μαρτίου** πραγματοποιήθηκε τὸ ἐτήσιο διήμερο Θεολογικὸ Συνέδριο στὴν Μητροπόλη Ἡλείας. Τὸ φετεινὸ συνέδριο ἦταν ἀφιερωμένο στοὺς νεομάρτυρες τῆς Ἡλείας Χριστο καὶ Πανάγο, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 300 ἐτῶν ἀπὸ τὸ μαρτύριό των (1716), ἀμέσως δηλαδὴ μετὰ ἀπὸ τὴν ἀποχώρηση τῶν Βενετῶν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν ἐπανάκτησή της ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς, οἱ ὁποῖοι προέβησαν σὲ διωγμοὺς καὶ βασανιστήρια κατὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Οἱ συνεδριάσεις ἔλαβαν χώρα στὴν πόλη τῆς Γαστούνης, πού ἔχει σχέση μὲ τὴν ζωὴ, τὴν δράση καὶ τὸ μαρτύριό τῶν νεομαρτύρων.

Συμμετείχαν δεκάδες θεολόγων καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων καὶ ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν. Τὸ συνέδριο ἀνοῖξε καὶ ἐκλείσε ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν δράση του ἀνατὸ πανελλήνιο Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός, ὁ ὁποῖος φρόντισε γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ συνεδρίου καὶ γιὰ τὴν ὑπέροχη φιλοξενία τῶν συνέδρων. Στὶς συνεδριάσεις τοῦ Σαββάτου προήδρευσε ὁ καθ. Δ. Δακουρᾶς καὶ τῆς Κυριακῆς ὁ καθ. Ν. Κουλουγλιώτης. Εἰσηγητὲς ἦταν οἱ: Μιχάλαγα Δέσποινα, Δρ. Θεολογίας, Νικολάου Γεώργιος, Δρ. Θεολογίας, Πανάγου Χρῆστος, Δρ. Θεολογίας - Λειτουργιολόγος, Γόνης Δημήτριος, καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Παγκράτης Παῦλος, Msc Θεολογίας, Χατζῆς Ἰωάννης, Δρ Ἱστορίας. Κλείνοντας, ὁ Μητροπολίτης κ. Γερμανός εὐχήθηκε νὰ εἶναι ἐποικοδομητικὰ γιὰ ὅλους τὰ συμπεράσματα τοῦ Συνεδρίου.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία:

Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ
Κίνηση «Επάλληξεις»

Εκδότης:

Βασίλειος Τσούπρας,
Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεῖα: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr

ἰστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορὲς - Εμβάσματα:
ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Εκτύπωση: Γραφικὲς Τέχνες Σανιδᾶς Τηλ. 210 94 14 233

Ἀρωγὲς γιὰ τὶς Ἐπάλληξεις

Παπαγρηγορίου Στυλ.	20€	Σπηλιωτοπούλου Θεοδ.	50€
Βασιλειάδης Αντώνιος	40€	Μπέτσης Κωνσταντίνος	30€
Λούλη Αἰκατερίνη	30€	Ἀναστοπούλου Βιργινία	15€
Καρκανίδα Ἀδαμαντία	10€	Σαλεμὴ Μαρία	7€
Δάρρας Χρῆστος	10€	Κουρούπης Ἀγγελος	5€
Γιάντσου Σταυρούλα	10€	M.M	50€
Μωραΐτης Φραγκίσκος	10€	Οικονόμου Δημήτρα	20€
Κουρῆς Αντώνιος	10€	Ἀντωνόπουλος Γεώργιος	30€
Σκιαδᾶ Εὐανθία	10€	Φιλιππαίου Ἰακίνθη	
Καβάκα Μαρίνα	20€	εἰς μνήμην Καλλιόπης	
Φλώρος Ἐλευθέριος	50€	Σαμπεροπούλου	50€
Ἀλατόπουλος Κων/νος	15€	Καφρίτσα Σοφία	20€
Κακαβὰ Καλλιόπη	20€	Δριζῆς Θεόδωρος	15€
Καλογεράτου Μαρία	30€	π. Δανηλ Παπαδημητριάδης	10€

Διαδώστε καὶ στηρίξτε τὶς Ἐπάλληξεις

Ίεραποστολικά Akooba! Σημαίνει «Καλῶς ἦρθες»

συνέχεια από τη σελ. 1

του κτηρίου φαίνεται ότι κτίστηκε για κλινική και όχι για σπίτι προς κατοίκηση. Οι πρώτες μου έννοιες είναι πώς να τακτοποιηθώ στο χώρο μου και να το διαμορφώσω σύμφωνα με τις δικές μου ανάγκες και το καθημερινό μου πρόγραμμα ζωής.

Τη δεύτερη μέρα ακολούθησε ένας σχεδιασμός των πρώτων μας κινήσεων: της ιερατικής σύναξης, ώστε να γνωριστώ με τους άμεσους συνεργάτες μου και να με γνωρίσουν και αυτοί, της συνάντησης με τους κύκλους της νεολαίας και του προγραμματισμού

της ενθρονίσεως. Τηλέφωνα, ενημερώσεις και πολλές διαδικαστικές υποθέσεις, άδεια παραμονής, γραμμή τηλεφώνου και κάποιες πρώτες ανάγκες. Τέλος, σημαντική μας προτεραιότητα ήταν και η ετοιμασία και ενημέρωση για την ετήσια συνάντηση των Ορθοδόξων κοινοτήτων στο τέλος του μηνός Ιανουαρίου. Η συνάντηση αυτή πρόκειται για ένα τετραήμερο πρόγραμμα, κατά το οποίο οι Ορθόδοξοι από όλη την

Γκάνα ταξιδεύουν στο χωριό Fomena, όπου έχουμε ένα μεγάλο οικόπεδο της Εκκλησίας με το ναό του Ευαγγελισμού και ο χώρος είναι διαμορφωμένος ως μια κατασκήνωση με τα δεδομένα της Ελλάδος. Εκεί μαζεύονται όλοι οι Ορθόδοξοι όλων των ηλικιών με ένα πρόγραμμα λατρευτικό, ομιλίες, βραδινές προσευχές. Κάθε

ομάδα παρουσιάζει κάποιο πρόγραμμα, μουσικό ή χορευτικό. Η νεολαία και τα μικρά παιδιά, όλοι έχουν κάποια συμμετοχή. Βεβαίως, παρίστανται όλοι οι κληρικοί της Μητροπόλεως. Εν γένει αυτό βοηθάει στη σύσφιξη των σχέσεων των Ορθοδόξων κοινοτήτων

και δη μεταξύ τους γύρω από την λατρευτική ζωή και την πνευματική τροφή, που προσφέρει η Εκκλησία και εκείνοι την έχουν τόση ανάγκη.

Και δεν μπορώ να σας κρύψω την ικανοποίηση και την χαρά που αισθάνθηκα βλέποντας την ευλάβεια και την αφοσίωση και την μεγάλη πίστη που έχουν.

(συνεχίζεται)

Ο αδελφός σας στην αγάπη του Χριστού
Ο Ακκρας Νάρκισσος

Τὸ λυτρωτικὸ ἀντίδοτο

Κοινή είναι ή διαπίστωση όλων ότι οί νέοι σήμερα ὄλο και περισσότερο ἀρνούνται νά συζητήσουν και νά συνεργαστοῦν – ἀκόμα και μεταξύ των – και ἀπορρίπτουν πολὺ εὐκόλα ιδέες, ἀξίες και θεωρίες. Τὸ γεγονός αὐτὸ θά ἦταν κατανοητό, ἐάν ἐρμηνευόταν ἀπλά και μόνον ὡς ἐνδειξη τῆς ἐπαναστατικῆς των φύσεως και τῶν σύμφυτων με τὴν ἡλικία των ἀνησυχιῶν και ἀμφισβητήσεων.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι οί νέοι τις περισσότερες φορές ἀπορρίπτουν χωρὶς νά ἀντιπροτείνουν, ἐπικρίνουν χωρὶς νά ἐπιδιοκίμαζουν, ξεθεμελιώνουν χωρὶς νά θεμελιώνουν, ὀδηγούμενοι ἔτσι στὸν στεῖρο ἀρνητισμὸ. Λ.χ. οί μαθητῆς – ἀκόμη και οί «καλοὶ» – θεωροῦν κάποια μαθήματα – ἢ και τὸ σχολεῖο γενικῶς – ὡς βαρετὰ ἢ ἀχρηστα, ἀπαξιῶν ὅμως νά σκεφτοῦν κάτι δημιουργικὸ, ὡς ἀντίδοτο γιὰ τὴν ἀνία των, ἐπικρίνουν πολὺ σκληρὰ τοὺς καθηγητῆς των – ὄχι ἀδίκαι κάποιες φορές –, οί ἴδιοι ὅμως εἶναι περισσότερο ἀυθάδεις και προκλητικοὶ ἀπέναντί των, ἀπορρίπτουν τὴν «Εκκλησία» (ἐννοοῦν ὅσους «πιστεύουν στὸν Θεό», διότι κάποιοι τοὺς μαθαίνουν ὅτι Θεὸς δὲν ὑπάρχει) ὡς συντηρητικὴ και ξεπερασμένη, κάποιες ὅμως ἀπὸ τις ιδέες των εἶναι ἀκρῶς συντηρητικῆς και καθόλου ἀνεκτικῆς ἐναντι τῶν ἄλλων. Ἐπικρίνουν τοὺς γονεῖς των – και καλὰ κάνουν, ὅταν πρέπει –, υἰοθετοῦν ὅμως πολλῆς φορές κατὰ γράμμα τις συμπεριφορῆς των. Ἐπικρίνουν, τέλος, τὰ κακῶς κείμενα γύρω τους ἀλλὰ εἶναι ἔτοιμοι και αὐτοὶ νά βολεντοῦν, ξεχνώντας γρήγορα τις ἐπικρίσεις των.

Βεβαίως, ὑπάρχει ἐξήγηση γιὰ ὅλα αὐτὰ. Οί νέοι μας ζοῦν σ' ἕναν κόσμον διαρκῶς μεταβαλλόμενο και ἄστατο. Ὅλα γύρω τους εἶναι ρευστά: οί ιδέες, οί ἀξίες, οί κοσμοθεωρίες. Αὐτὴ ἡ θολὴ περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα ἀντανაკλάται και στὴν ψυχοσύνθεση και στὴν συμπεριφορὰ των. Δὲν ἐρωτεύονται και τὸ χειρότερο δὲν ἀγαποῦν, διότι δὲν πιστεύουν στὴν ἀγάπη. Δὲν ἐργάζονται και δὲν μοχθοῦν, διότι τὰ περισσότερα τοὺς προσφέρονται εὐκόλα και γρήγορα. Δὲν σχεδιάζουν και δὲν ὀραματίζονται, διότι δὲν θέλουν νά ἀπογοητευτοῦν, βλέποντας τὰ

σημερινὰ τους ὄνειρα νά μετατρέπονται σὲ αὐριανῆς χίμαιρες. Τὸ μόνον ποὺ κάνουν εἶναι νά μιμοῦνται τυφλὰ τὰ ἀχρεῖα, ἐξωπραγματικὰ και ὑπερφίαλα εἰδῶλα τῆς μικρῆς ὀθόνης και τοῦ ὑπολογιστῆ τους, ποὺ τοὺς ἔχουν κυριολεκτικὰ ἀποχαυνώσει και εὐνοχίσει. Ἐξ ἄλλου, τὰ ἴδια δὲν κάνουν και οί μεγάλοι;

Ἀκόμη ὅμως και μέσα στὴν ἀποχαύνωσή τους, ἐπειδὴ κατὰ βάθος νοιώθουν ὅτι αὐτὸ ποὺ μιμοῦνται δὲν τοὺς «πάει», δὲν τοὺς ἐκφράζει, ἀναζητοῦν ἐναγωνίως κάτι καλύτερο, ἀνώτερο, πνευματικώτερο. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ἀνώτερα και τὰ ἀληθινὰ ἔχουν σκοπίμως ἐξοβελιστῆ ἀπὸ γύρω τους, τείνουν ἐν τέλει νά πιστέψουν ὅτι τίποτε ὀρθὸ δὲν ὑπάρχει και βουτοῦν με μεγαλύτερη ἀπόγνωση στὴν ἀποχαύνωσή τους.

Τις ἄγιες, ὅμως, αὐτῆς ἡμέρας ἡ Εκκλησία μας ἔχει νά παρουσιάσῃ ἕνα πραγματικὰ λυτρωτικὸ ἀντίδοτο, τὸ πρότυπο τοῦ Σταυρωθέντος και Αναστάντος Χριστοῦ. Τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ – ὄχι ὅπως συχνὰ προβάλλεται παραποιημένο μέσα ἀπὸ τις τηλεοπτικῆς και ἄλλες ὀθόνες – ἀποτελεῖ ἐνσάρκωση τῆς τελείας ἀγάπης, τῆς ἐξάλειψης τοῦ ἐγῶ και τῆς συνετῆς ὑπακοῆς («πλὴν οὐκ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ὡς σύ»), τῆς ἀνθρωπιάς και τῆς συγχωρητικότητος («πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν»), τῆς θυσίας και τῆς αὐταπάρνησης, τῆς κατάφασης στὴν ζωὴ και τῆς κατάρριψης τοῦ θανάτου («θανάτῳ θάνατον πατήσας»). Μιμούμενοι τὸ ζωντανὸ και θετικὸ αὐτὸ πρότυπο τοῦ Χριστοῦ και ὄχι τὰ κάθε λογῆς ψευδοεἰδῶλα οί νέοι μαθαίνουν νά ἀπαρνοῦνται τὸν κακὸ ἐαυτὸ των, νά σταυρώνουν τὸ οἰκεῖο θέλημα – τὸν ἐγωῖσμό –, νά ἀγαποῦν τὸν ἐαυτὸ των και τὸν συνάνθρωπο, νά παλεύουν γιὰ τὸ καλύτερο, νά συγκατατίθενται στὴν ζωὴ και νά ἀπορρίπτουν ὅτιδήποτε τὴν και τοὺς καταστρέφει. Ἐτσι, περνοῦν ἀπὸ τὴν ἀρνηση και τὴν ἀπόρριψη στὴν κατάφαση και στὴν ἀποδοχὴ και τελικὰ μαθαίνουν νά ἀγαποῦν πραγματικὰ, γεγονός ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μόνον λυτρωτικὸ ἀντίδοτο σὲ κάθε «ἀρρώστια» τῆς ἐποχῆς.

Σοφία Μπεκροῦ, ἐκπαιδευτικὸς

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία

συνέχεια ἀπὸ τη σελ. 1

ἀεὶ ζῆν και τὸ «ἀυξάνεσθαι και πληθύνεσθαι» (Γέν., α' 28).

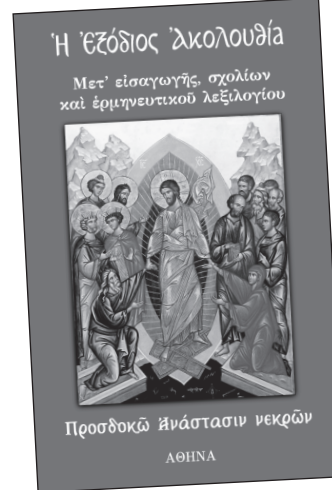
Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, ὡς γνωστὸν, με τὴν ἀνυπακοή του και τὴν ἔλλειψη ἀγάπης χωρίστηκε ἀπὸ τὸν Θεό, χωρίστηκε ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς και ἀντὶ γιὰ αὐξηση ὠδηγήθηκε σὲ σμίκρυνση και ἀντὶ γιὰ πληθύνση σὲ ἐλάττωση, ἀμαύρωσε, δηλαδή, τὸ κατ' εἰκόνα και ἀπώλεσε τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Ἐτσι, «ἐν τιμῇ ἣν οὐ συνήκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις και ὁμοιώθη αὐτοῖς», ἀκολούθησε, δηλαδή, κατὰ τὸ σῶμα τὴν τάξη ὄλων τῶν ἐμβίων ὄντων ἔως και τὸν θάνατο.

Σκοπὸς, λοιπόν, τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας εἶναι νά μᾶς ὑπενθυμίση ὅλη αὐτὴν τὴν περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπινου γένους, τις συνέπειες τῆς ἀμαρτίας και τὸ κατάντημα τοῦ ἀμετανόητου ἀμαρτωλοῦ ἀλλὰ και τὴν ἀγάπη και τὴν χάρη τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, ποὺ με τὸ αἶμα Του μᾶς χαρίζει τὴν Ἀνάσταση και τὴν Ζωή. Μᾶς ὑπενθυμίσει, ὅμως, και κάτι ἄλλο, ὅτι, γιὰ νά κερδίσωμε τὴν σωτηρία και τὴν αἰωνιότητα ποὺ ἀπλόχερα μᾶς χαρίζει, εἶναι ἀνάγκη νά παραμένωμε ἀδιαλείπτως ἐνωμένοι με τὴν Πηγὴ τῆς ζωῆς και τὸν Δωρητὴ τῆς σωτηρίας, διὰ μέσου τῶν μυστηρίων τῆς ἐνάρετης ζωῆς και τῆς ἀσκήσεως τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης και τῆς ἀγάπης.

Κάθε ἀποκοπὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, δηλαδή ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Χριστό, σημαίνει πλέον ὄχι μόνον τὸν σωματικὸ ἀλλὰ και τὸν πνευματικὸ και αἰώνιο θάνατο. Γι' αὐτὸ, ἡ ἀκολουθία περιέχει συνεχῶς προτροπῆς γιὰ μετάνοια, ἐπιστροφή και κοινωνία με τὸν Χριστό, διὰ τῆς πίστεως και τῆς ἐναρέτου πολιτείας, ἐφ' ὅσον «πάντα ματαιώτης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον», ἀφ' οὗ «οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα» (νεκρώσιμα ἰδιόμελα, ἦχος γ'). Ἡ δικαιοσύνη, ὅμως, και ἡ εἰρήνη

και πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη συνοδεύουν τὴν ψυχὴ, ὡς καρποὶ τῆς πίστεως της. Εἶναι τὰ στολίδια της.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία μᾶς ὑπενθυμίζει ἀκόμη τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος· γι' αὐτὸ, οί κοινῆς εὐχῆς και προσευχῆς μᾶς ὑπὲρ τοῦ κεκοιμημένου γίνονται μακροχρονίως γιὰ τὸν ἴδιο και γιὰ τοὺς ἐπιζώντες, ἀφοῦ προέρχονται ἀπ' τὸ κοινὸ σῶμα. Ἐννοεῖται ὅτι οί εὐχῆς τῶν ζώντων δὲν μποροῦν νά μεταβάλουν τὴν κατάσταση τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκλιπόντος, ἀφοῦ «ἐν τῷ Ἄδη οὐκ ἔστι μετάνοια». Προερχόμενες ὅμως ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

μεταφέρουν στὸ ἐκλιπὸν μέλος τοῦ κοινῶ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος αὐτὴν τὴν ἀγάπη, με τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Σωτῆρας μας Χριστὸς, ποὺ συγχώρησε ἀκόμα και τοὺς σταυρωτῆς Του, θά χαρίζῃ συνεχῶς κάποια ἀναψυχὴ στὴν ψυχὴ τοῦ κεκοιμημένου σὲ ὅποιαδήποτε βαρὴ κατάσταση και ἐάν βρῖσκεται.

Κάθε φορά, λοιπόν, ποὺ εὐχόμεσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων ἀδερφῶν μας εἴτε με τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία, εἴτε με τὰ μνημόσυνα, εἴτε με τὰ τρισάγια, εἴτε με τις ἀπλῆς εὐχῆς, πρέπει νά ἴμαστε σίγουροι ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ εὐεργετικῶς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς των. Ἄλλωστε, και ἡ Θεία Εὐχαριστία κάθε Κυριακὴ ἀλλὰ και κατὰ τις ἄλλες ἐορτῆς προσφέρεται ὑπὲρ ζώντων και τεθνεώτων.

Με τὴν κατανόηση, λοιπόν, τῶν νοημάτων και τῶν σκοπῶν τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας και τῶν ἄλλων ἐπιμνημοσύνων δεήσεων βοηθούμεθα νά συνειδητοποιήσωμε τὴν ἀνάγκη συνεχῶς μετανοίας, ἀδιαλείπτου προσευχῆς και διαρκῶς κοινωνίας με τὸν Σωτῆρα Χριστό. Συμβάλλομε στὴν ἀνακούφιση τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων και ἐπιτυγχάνομε τὴν παρηγορία συγγενῶν και φίλων γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ προσφιλοῦ μας προσώπου, ἀφοῦ εἴμαστε πεπεισμένοι ὅτι ὁ χωρισμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι παντοτινὸς ἀλλὰ πρόσκαιρος. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ γιὰ κοινὴ ἀνάσταση και αἰώνια ζωὴ μᾶς μετριάσει τὸν δικαιολογημένο πόνο και μᾶς πυροδοτεῖ τὴν ἐγρήγορη γιὰ θερμὴ πίστη, ἀσκηση ἀρετῆς και καλῶν ἔργων και πρὸ παντὸς γιὰ ἀγάπη πρὸς ὄλους, φίλους και ἐχθρούς.

Ἡ διαρκῆς, ἄλλωστε, μνημὴ θανάτου και ἡ βεβαία ἐλπίδα ἀναστάσεως καλλιεργοῦν τὴν ψυχὴ μας και μᾶς ἐνδυναμώνουν νά κατορθώσωμε, με τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸ «σωφρόνως και δικαίως και εὐσεβῶς» (Τίτ. β', 12) εὐ ζῆν και ἐν ἀγάπῃ πολιτεῦεσθαι, ἵνα ἀεὶ σὺν Χριστῷ ζῆσωμεν. Γένοιτο.

(ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴ στο ὁμώνυμο νεοεκδοθὲν βιβλίον τῶν Ἐπαλξέων)

Νέο βιβλίον

Ἀντίο Συρία

Τοῦ Στέφανου Γανωτῆ, αὐτοέκδοση

Ἱστορικὴ νουβέλα γιὰ ἐφήβους 12-16 χρόνων. Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ροζμπίν, μιᾶς κοπέλας ἀπὸ τὴν Συρία, ποὺ ὁ πόλεμος σημάδεψε τὴν ζωὴ της στὴν πιὸ τρυφερὴ ἡλικία. Ὅσον γιὰ τὸν συγγραφέα, ἀρκεῖ ἡ δικὴ του παρουσίαση: «Ὅλα ὅσα μαθαίνω ἀπὸ τὰ παιδιά, προσπαθῶ νά τὰ πῶ με δικὰ μου λόγια, μέσα ἀπὸ τις ἱστορίες και τὰ παραμῦθια ποὺ λέω και γράφω γι' αὐτοὺς ποὺ ἀγαπᾶω».

Εθνικές εκκλησίες, Εθνικισμοί και Σχίσματα

συνέχεια από τη σελ. 1

νικής θέσης ή αξιώματος, κοινωνούν από το κοινό Ποτήριο και βαπτίζονται στην κοινή Κολυμβήθρα. Όπως παραστατικά ψέλνουμε κάθε Πεντηκοστή, η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος ανέτρεψε τη διαίρεση σε έθνη και γλώσσες, που ήταν αποτέλεσμα της αμαρτίας του ανθρώπου, κατά τη διήγηση του Πύργου της Βαβέλ. Η ενότητα αυτή επικυρώθηκε στη Σύνοδο του 1872, στην εισαγωγική έκθεση της οποίας αναφέρεται ρητώς ότι η Εκκλησία δεν αποτελείται αποκλειστικά από ομοφύλους ή ομογλώσσους αλλά από το σύνολο των χριστιανών πάσης φυλής και γλώσσας. Γι' αυτό και δεν αναφέρεται ποτέ επίσκοπος Γότθων ή Σαρακηνών ή άλλης εθνότητας παρά μόνο επίσκοπος πόλης ή επαρχίας (βλ. Μ. Γεδέων, Έγγραφα περί του Βουλγαρικού Ζητήματος, σελ. 407).

Με αυτό το πνεύμα η εξέλιξη της εκκλησιαστικής οργάνωσης ακολούθησε την διοικητική διοργάνωση των κρατικών δομών, κυρίως μάλιστα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, γεγονός που επισημοποιήθηκε από Ιερούς Κανόνες (ιζ' της Δ' και λη' της Πενθέκτης Οικ. Συν.). Έτσι σχηματίστηκαν αρχικά οι ανεξάρτητες Εξαρχίες με έδρα τις μεγάλες πόλεις της Αυτοκρατορίας αλλά και εκτός αυτής τις κύριες πόλεις άλλων κρατών (Αρμενία, Ιβηρία, Αβρυσσύνια κ.α.). Αργότερα, οι εξαρχίες αφομοιώθηκαν από τα πέντε Πατριαρχεία, Κωνσταντινουπόλεως, Ρώμης, Αλεξάνδρειας, Αντιόχειας και Ιεροσολύμων. Τα τέσσερα πρώτα έδρευαν στις τέσσερις πρωτεύουσες των μεγάλων ρωμαϊκών διοικήσεων, Αφρικής, Ασίας, Θράκης και Δύσεως, ενώ στα Ιεροσόλυμα η πατριαρχική τιμή δόθηκε λόγω της σχέσης της Παλαιστίνης με την επίγεια δράση του Χριστού.

Πότε, όμως, ξεκίνησε η διάσπαση σε τοπικές «εθνικές» Εκκλησίες, που έμελλε να εξελιχθεί σε «κάρφο» στα σώμα της Ορθοδοξίας, προκαλώντας έριδες ακόμη και σχίσματα στους κόλπους της Εκκλησίας; Η αρχή έγινε στο δεύτερο μισό του 9ου αιώνα, με την απαίτηση του τσάρου των Βουλγάρων Συμεών να έχει στο κράτος του ανεξάρτητη εκκλησιαστική διοίκηση. Τότε το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως αναγκάστηκε να δεχθεί το σχηματισμό ιδιαίτερης ιεραρχίας για τους πιστούς που βρισκόταν στα όρια του κράτους του Συμεών. Και πάλι, όμως, η αναγνώριση αυτή δεν σήμαινε σε καμμία περίπτωση τη μετατροπή της τοπικής εκκλησιαστικής διοίκησης σε «εθνική Εκκλησία» με τη σύγχρονη έννοια του όρου. Περισσότερο επρόκειτο για μια κρατική Εκκλησία, η οποία είχε απαλλαγεί από τη δικαιοδοσία της Κωνσταντινουπόλεως αλλά εξαριζόταν καθ' ολοκληρίαν από τον τσάρο των Βουλγάρων. Βεβαίως, μέσα από τη δράση των εκκλησιαστικών ηγετών και κυρίως μέσω της κληρονομιάς των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, επιτεύχθηκε εν πολλοίς η εκβουλγαρίση της πλειοψηφίας των κατοίκων αυτού του κράτους. Η συνέπεια αυτής της εξέλιξης ήταν η γλωσσική και πολιτιστική ομογενοποίηση των σλαβικής καταγωγής υπηκόων με τους ταταρικούς προέλευσης Πρωτο-Βουλγάρους κυριάρχους και η δημιουργία μιας μεσαιωνικής βουλγαρικής εθνικής συνείδησης, με όρους βεβαίως της μεσαιωνικής εποχής.

Η ανεξάρτητη βουλγαρική Εκκλησία διατηρήθηκε περίπου εκατόν έτη. Αλλάξε χαρακτήρα μετά το 1018 και την καταστροφή του βουλγαρικού κράτους από τον Βασίλειο Β', τον επονομασθέντα Βουλγαροκτόνο. Αυτός συγκρότησε την Αρχιεπισκοπή Αχρίδας με επαρχίες σε εδάφη που ανήκαν πριν στο κράτος του τσάρου Σαμουήλ αλλά προσθέτοντας και άλλες περιοχές μη βουλγαρικές, με προφανή σκοπό την αποφυγή της ταύτισής της με την προτέρα κρατική υπόσταση. Η Αρχιεπισκοπή αυτή, αν και διατήρησε την επωνυμία «Βουλγαρίας», με τον καιρό έχασε όποιον βουλγαρικό χαρακτήρα μπορεί να διέθετε και σταδιακά μεταπήδησε στη σφαίρα της ελληνικής πολιτιστικής επίδρασης. Παρέμεινε πάντοτε, σύμφωνα με τον καθηγητή Ταχιάο, «υπόδειγμα ελληνοσλαβικής συνύπαρξης», σε μια εποχή κατά την οποία δεν είχε εμπεδωθεί η εθνική ταυτότητα με τη σύγχρονη έννοια της.

Ένα ακόμη βήμα προς την εθνικοποίηση των τοπικών Εκκλησιών έγινε μετά το 1185 και τον σχηματισμό του Β' Βουλγαρικού κράτους των Ασενιδών. Τότε οι τσάροι της Βουλγαρίας επεδίωξαν εκ νέου την ίδρυση ανεξάρτητης Εκκλησίας στο κράτος τους, ώστε να ισχυροποιήσουν τη θέση τους. Η ανάγκη που τους ωθούσε σ' αυτή την επιλογή δεν είχε να κάνει τόσο με την επιθυμία τους να ιδρυθεί κάποια «εθνική» Εκκλησία όσο με τη φιλοδοξία τους να στεφθούν ανεξάρτητοι αυτοκράτορες με τρόπο που δεν θα χωρούσε αμφισβήτηση. Ήταν η πολιτική ιδεολογία της εποχής, σύμφωνη με την οποία μόνο ένας Πατριάρχης έχριε έναν Αυτοκράτορα. Αφού δεν υπήρχε περίπτωση ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως να χρίσει έναν άλλον αυτοκράτορα, ο οποίος μάλιστα αντιστρατευόταν τον Ρωμαιο-βυζαντινό επονομαζόμενο «Τσάρος Βουλγάρων και Ελλήνων», ήταν ανάγκη να τοποθετηθεί ένας Πατριάρχης στη Βουλγαρία, για να φέρει εις πέρας τη φιλοδοξία των βασιλιάδων του. Για να το επιτύχει αυτό ο τσάρος Ιωάννης ή Καλογιάννης δεν δίστασε να στραφεί προς τον πάπα Ιννοκέντιο Γ' και να δεχτεί το βασιλικό στέμμα από τα χέρια παπικού καρδινάλιου. Με αυτόν τον τρόπο ο Καλογιάννης απαλλάχτηκε από την εξάρτηση της Κωνσταντινουπόλεως αλλά δεν απέκτησε τον Πατριάρχη που επιθυμούσε. Ταυτόχρονα αντιμετώπιζε την ουγκρική επιθετικότητα αλλά και γινόταν δεκτός ως σύμμαχος των σταυροφόρων, ενταγμένος στον κύκλο των ρωμαιοκαθολικών ηγετών. Τελικά, το 1235, πάλι για πολιτικούς λόγους, ο τσάρος Ιωάννης Ασέν Β' πέτυχε να αναγνωριστεί από τις βυζαντινές αρχές στη Νίκαια ως Πατριάρχης ο επικεφαλής της Εκκλησίας του κράτους του, επαναφέροντας τη Βουλγαρία στη σφαίρα επιρροής της ορθόδοξης κοινοπολιτείας.

Συνεχίζεται

(Περίληψη ομιλίας κατά το Διήμερο Ορθοδοξίας στις Επάλξεις)

Οί ελληνικές κοινότητες

Την Κυριακή 27 Μαρτίου τὸ ἑσπέρας πραγματοποιήθηκε στην κωμόπολη Κουτσουρά της Ήραπετρας τὸ νομοῦ Λασιθίου στην Κρήτη διάλεξη, με ὁμιλητὴ τὸν κ. Βασίλειο Τσούπρα καὶ με θέμα: «*Η προσφορά τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων στὴν ἐθνικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1821.*» Τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς διαλέξεως αὐτῆς, στὴν ὁποία παρευρέθηκαν ἑκλεκτὰ μέλη τῆς τοπικῆς κοινωνίας, ἔχουν ἤδη δημοσιευθῆ ὡς κύριο ἄρθρο στὸ προηγούμενο φύλλο τῶν Ἐπάλξεων. Νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ομάδα πρωτοβουλίας τοῦ Κουτσουρά διοργανώνει σχεδὸν κάθε μῆνα τέτοιες ἐκδηλώσεις, με ἐξέχοντες ὁμιλητῆς. Εἶναι παρήγορο ὅτι ὑπάρχουν σὲ ἄρκετες πόλεις τῆς ἐπαρχίας τέτοιες ομάδες πρωτοβουλίας ποὺ συμβάλλουν στὴν πολιτιστικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀνάπτυξη τῶν περιοχῶν των.

Δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων

Ἐπίκαιρες ὁμιλίες

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, Ὀμόνοια, καὶ ὥρα 6:30 μ.μ. ἔλαβαν χώρα οἱ ἀκόλουθες ὁμιλίες:

Τὸ Σάββατο 5 Μαρτίου, ὁμιλία τῆς κ. Σοφία Μπεκρῆ, φιλολόγου – θεολόγου, με θέμα: «*Λόγος καὶ πράξι στὴν Καθολικὴ Ὁρθοδοξία.*»

Τὴν Κυριακὴ 6 Μαρτίου, ὁμιλία τοῦ κ. Λάμπρου Σκόντζου, θεολόγου, με θέμα: «*Η ὀρθοπραξία ὡς κριτήριό τῆς κρίσεως.*»

Τὸ Σάββατο τῆς Τυρινῆς 12 Μαρτίου, ὁμιλία τοῦ κ. Β. Τσούπρα, θεολόγου – κοινωνιολόγου, με θέμα: «*Η ἄληθινὴ ψυχαγωγία καὶ οἱ κοσμικὲς διασκεδάσεις.*» Ακολούθησαν πλούσια τυρινὰ ἐδέσματα καὶ παραδοσιακὸ πρόγραμμα.

Προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ

Τὴν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς 13 Μαρτίου μέλη καὶ φίλοι τῆς Ε.Χ.Ε. πραγματοποιήσαμε προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ σὲ Ἱερὲς Μονῆς στὴν Κορινθία. Συμμετείχαμε στὸν ἐκκλησιασμό στὴν Ἱ. Μ. «Παναγία ἢ Πάντων Χαρά», στὸ Καλέντζι, ὅπου ἀκούσαμε καὶ τὴν ἐμπνευσμένη ὁμιλία τοῦ κτήτορος καὶ καθηγουμένου τῆς μονῆς π. Προκοπίου σχετικά με τὸ ἄληθινὸ νόημα τῆς νηστείας. Μετὰ ἀπὸ τὸν πρωῖνὸ καφέ καὶ τὰ πλούσια κεράσματα στὸ ἀρχονταρῖκι τῆς μονῆς, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴν Ἱ. Μ. Παναγίας Κορυφῆς Καμαρίου, σὲ μιὰ μαγευτικὴ τοποθεσία με θέα τόσο στὸν Κορινθιακὸ ὅσο καὶ στὶς ἀπέναντι κορυφωγραμμές τῆς Στερεᾶς. Ἀφού προσκυνήσαμε καὶ ἀπολαύσαμε ἀρκούντως τὴν πανοραμικὴ θέα, γευματίσαμε κοινοβιακὰ στὸν ξενῶνα τῆς Μονῆς τόσο ἀπὸ τὰ πλούσια τυρινὰ ἐδέσματα ποὺ εἶχαμε μαζί μας ὅσο καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἴδιες οἱ μοναχῆς με περισσὴ ἀγάπη εἶχαν προετοιμάσει καὶ μᾶς προσέφεραν. Ακολούθως, ἀκούσαμε τὸ ἱστορικὸ τῆς μονῆς ἀπὸ τὴν ἡγουμένη, ἀδελφὴ Εὐαγγελία, καὶ πλήρεις ἐντυπώσεων ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸν ἐπόμενο προορισμὸ μας, τὴν Ἱ. Μ. Ἁγ. Γερασίμου Περαχώρας, ὅπου συμμετείχαμε στὸν Κατανυκτικὸ Ἑσπερινὸ τῆς συγγνώμης, ποὺ ἐτέλεσε ὁ γνωστός σὲ ὄλους καὶ φίλος τῶν Ἐπάλξεων, π. Ἐλευθέριος Χαβάτζας, ὁ ὁποῖος καὶ ὠμίλησε σχετικῶς. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο κέρασμα πήραμε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ἀνανεωμένοι ἀπὸ κάθε ἀποψη καὶ προετοιμασμένοι γιὰ τὸ ξεκίνημα τόσο τῆς προσωπικῆς ὅσο καὶ τῆς κοινῆς μας πορείας στὸ στάδιο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Διήμερο Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἑβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ἔλαβε χώρα στὶς 19 & 20 Μαρτίου στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, διήμερο ἐκδηλώσεων με τὰ ἐπιμέρους θέματα:

Κλασίγελο

– Πρέπει νὰ παραδεχτῆς, κυρα-Μήτηραινα, ὅτι ἐμεῖς ἐδῶ στ' Ἀρβανιτοχώρια ἔχομε καλὸ τσοπάνη.

– Καλὸς εἶναι, ρε κυρα-Γιώργαινα, δὲ σοῦ λέω, ἀλλὰ εἶναι νιτσίκ (λιγάκι) ἀγαθός, δὲν πρόσεξε καὶ μπήκαν τὰ τσακάλια στὰ μαντριά καὶ διαγουμίζουν τὰ πρόβατα. Τὶς προάλλες, μάλιστα, δὲν τὸν ἄφησαν κὰν νὰ μπή στὸ τσάρκο νὰ δῆ τ' ἀρνάκια του.

Ἀπαγόρευση στὸν τσοπάνη

– Σ' αὐτό, κυρα-Μήτηραινα, μπορεῖ νὰ 'χῆς δίκιο. Ὁ καλὸς τσοπάνης δὲν πρέπει νὰ ἔχη μόνο φλογέρα ἀλλὰ καὶ ἀγκλίτσα καὶ σφεντόνα καὶ γερά μαντρόσκυλα. Εἰὰν δὲν κάνει ἔτσι, τότε τὰ τσακάλια θὰ τοῦ ἀπαγορεύσουν νὰ μπαῖνη καὶ στὸ ἴδιο του τὸ σπίτι καὶ τότε «οὐλκ ντοχὰ ντέλιατα, οὐλκ ντοχὰ δίτα» («Λύκος θὰ φάει τὰ πρόβατα, λύκος θὰ φάει τὰ γίδια.»)

ἢ τσοῦχτρα

Σάββατο 19 Μαρτίου καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.:

α) «*Η ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας μέσα στὴν τρισδιάστατὴ ἀποστολὴ τῆς.*», με ὁμιλητὴ τὸν κ. Β. Τσούπρα, θεολόγο – κοινωνιολόγο. β) «*Η γένεση τῶν ἐθνικιστικῶν ἐκκλησιῶν*», με ὁμιλητὴ τὸν κ. Γ. Β. Τσούπρα, δρ. θεολογίας – ἱστορικό.

Κυριακὴ 20 Μαρτίου καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.:

α) «*Η σύγχρονη κατάσταση τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ ἱεραποστολικὴ των δράση*», με ὁμιλήτρια τὴν κ. Σ. Μπεκρῆ, φιλόλογο – θεολόγο. β) «*Η ἀγιότητα τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας μας δείγμα ἀθθεντικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ προϋπόθεση γιὰ τὴν Ἱεραποστολή.*», με ὁμιλητὴ τὸν κ. Β. Τσούπρα, θεολόγο.

Κοινὴ ἦταν ἡ διαπίστωση ἀπὸ ὅλες τὶς εἰσηγήσεις ὅτι γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότερη ἱεραποστολικὴ δράση ὄλων τῶν ἐπιμέρους φορέων ἀπαιτεῖται τόσο καλύτερος συντονισμὸς καὶ ὁργάνωση ὅσο καὶ ἄρση τῶν «ἐθνικιστικῶν» ἀνταγωνισμῶν καὶ συνεργασία τῶν τοπικῶν ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν, ὅπου γῆς.

Ἐκδήλωση

γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία

Τὸ Σάββατο 26 Μαρτίου καὶ ὥρα 6: 30 μ.μ. στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων πραγματοποιήθηκε, ὅπως κάθε χρόνο, ἐπετειακὴ ἐκδήλωση γιὰ τοὺς ἀγῶνες τοῦ γένους μας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ καὶ τοὺς ξένους δυνάστες. Τὸ πρόγραμμα ξεκίνησε με ἐπίκαιρη ὁμιλία ἀπὸ τὸν ὑπεύθυνο τῶν Ἐπάλξεων, κ. Β. Τσούπρα, σχετικῶς με τὸ ἱστορικὸ τῶν ἀγῶνων, τὶς ἐπιρροὲς καὶ

τοὺς ὁραματισμοὺς τῶν ἀγωνιστῶν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀτελέσφορο τῶν προσδοκιῶν των, γεγονός ποὺ καθιστᾷ ἀναγκαῖα ὅσο ποτὲ τὴν συνέχιση καὶ τὴν ἐντατικοποίηση τῶν προσπαθειῶν ἀπὸ τοὺς σημερινούς Ἕλληνες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή μας ἀπὸ τὰ σύγχρονα δεσμὰ καὶ τοὺς τωρινούς δυνάστες.

Στὴν συνέχεια, ἀκολούθησε ἡ χορωδία τῶν Ἐπάλξεων, ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς κ. Μποζά - Μπαμπίλη, ποὺ ἀπέδωσε με παλμὸ παραδοσιακὰ καὶ ἐπετειακὰ ἄσματα. Ἡ ἐκδήλωση ὀλοκληρώθηκε με τὴν προσφορὰ κερασμάτων. Αξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι τέτοιες ἐκδηλώσεις εἶναι ἀπαραίτητες ὄχι μόνον γιὰ νὰ συντηροῦν τὶς μνημὲς ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἀγῶνες ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ ἐμπνεύουν, ἰδιαίτερος τοὺς νέους, στὴν συνέχιση τῶν ἀγῶνων αὐτῶν γιὰ προσωπικὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ καταξίωση.

Ἀσημίνα Τσάμου